

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságci

Osztályozás

636

Szerző Hegyi Ödön

Cím Igásló-kiállítás

Hely

Idő

"1913"

Forrás:

Magyarország

Személy

Bp.

1913

11/28

Hely

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

Igásló-kiállítás.

Budapest, február 27.

Egy nagyon érdekes, látványos és intenciójában, sikerében rendkívül fontos lókiállítás volt Budapesten, most első ízben, amely kiállítás azonban szinte egészen elkerülte a napisajtó és a közönség figyelmét. Február 22-én igásló-kiállítás és vásár nyílt meg a székesfővárosi Tattersallban és tartott a tegnapi napig.

Az első magyar igásló-kiállításnak az volt a célja, hogy összehasonlítsa a melegvérű magyar lovaknak a muraközi fajtavál való keresztezéséből származott és a mezőgazdaságban leginkább használatos ivadékaikat a hidegvérű lóóriásokkal, melyeket a nagyiparban alkalmaznak teherszállításra. Továbbá az igáslovakban való nagy és folyton növekvő kereslet miatt, elsőrangú érdek, hogy végre Magyarországon, Budapesten is legyen megfelelő igásló-vásár és a bécsi piacnak erős versenytársat teremtsünk ebben a tekintetben. Ez annál inkább szükséges, mert egyáltalán nem titok, hogy a bécsi lóvásáron méregdrágán beszerzett igáslovak túlnyomó többsége tulajdonképpen magyar származék, a Dunántulról csikó-korában Ausztriába elkerült fajta, amely azután Bécsből, mint pinzgauti kerül vissza hozzánk. A magyar lótenyésztés szempontjából végtelenül fontos tehát az a vállalkozás, amely Budapesten piacot akar nyitni a magyar tenyésztésű, de meg a külföldi fajta igáslovaknak is és rávezeti a magyar gazdákat arra, hogy maguk neveljék föl lovaikat és a haszon, ami ebből kerül, őket gazdagítsa.

Folkusházy székesfővárosi tanácsos és Gál Béla a Tattersall igazgatója az Omge. lelkos csatlakozásával összehozták tehát az első igásló-kiál-

lítást Budapesten. Hogy ebben a szándékban Bécs rögtön megneszelte a maga várható kárát, kitűnik abból, hogy noha az első kiállítás sikere a látványossága érdekében, meghívták Bécs valamennyi ismert igásló-tartó vállalatát és a bécsi tenyésztőket, a budapesti kiállításra még sem küldött lovat egyetlen egy bécsi sem. Bizonyosan nagy örömük telt volna benne, ha sikertelen marad a budapesti kiállítás, amelynek a jelentőségét a magyar gazdák különben igen kevésbé értették meg. Tizenkét vármegye

476 főzségébe ment fölhívás a lótenyésztő gazdákhöz és a falvakból mégis egy lovat sem küldtek fel. Így is, a nagy erkőcsi sikeren kívül, tekintélyes anyagi sikerrel is járt a kiállítás, — a jövőre való tekintettel. A közönség új látványosságot kapott ebben a kiállításban és az összehasonlításra éppen elegendő lóanyag került össze, hogy a gazdasági tanulságok már most tisztán álljanak előttünk.

A kiállításra beneveztek 122 pár lovat. Percheront, belgát, ardemit, nóriit, Gydrant, pinzgaut, orosz, tisztavérű muraközit, magyar lovat és magyar keresztezést. A kislejtésznél a 122 párból csak 30 pár maradt meg a versenyben. A selejtezés pedig úgy történt, hogy 33 és egyharmad méter-mázsával megterhelt szekeret el kellett vontatni öt százalékos emelkedésű 25 méter hosszú pályán, átvenni egy dobogós fahidon, meg kellett mutatni a visszatartási képességet 15 százalékos lejtővel szemben, végül 32 méteren át 25 centiméter mélységű homokon kellett áthuzni a terhet. A selejtezés után handikapelés történt. A páronként tíz métermázsánál kisebb élősúlyú lovak mázsánként 50 kiló előnyt kaptak, a tíz mázsánál nehezebb

lovak pedig mázsánként egy mázsa megterheltetést kaptak. A meghandikapelt 30 pár lónak most be kellett mutatni a vontatási képességüket egy 500 méteres pályán, homokon, bukkánón és tócsán át. A beérkezés után állami állatorvosok megvizsgálták a lovak kondícióját és a díjazásnál tekintetbe vették a versenyző lovak kimerültségi fokát is. A második próbán a 30 pár lóból kiesett 14 pár.

A versenyen kitűnt, hogy a magyar-muraközi keresztezésű lovak teherbírása nagyszerű. A használhatósági csoport negyedik díjazottjának ilyen fajta lovai macskáknak látszottak az óriási belga lovak mellett, de lám a nagy elefántok megrekedtek a homokban és a tócsán, a kis magyar lovak pedig megnyulva iparkodtak és pompásan megbirkóztak minden nehézséggel a terepen. A tribün közönsége ennél a látványnál s mikor az apró magyar lovak segítségével mentek megrekedt óriásokonafélek s kihúzták őket a csávából, olyan frenetikus lelkesedésbe tört ki, mint valami klaszikus lóverseny finiséjénél.

Az első igáslókiállítás tehát igazolta ennek a kiállításnak a szükségét és van rá remény, hogy az évről-évre rendezendő ilyen kiállítások mihamar Budapestre vonják az igásló-vásárt.

Hegyi Ödön.